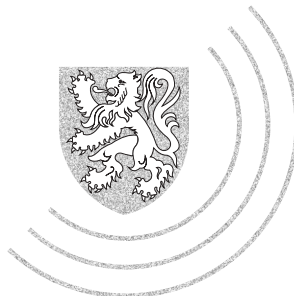

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2001-2002

12 juni 2002

ONTWERP VAN DECREET

houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002

VERSLAG

**namens de Commissie voor Cultuur, Media en Sport
uitgebracht door de heer Frans De Cock**

**(Hoofdstuk VI – Cultuur ; Hoofdstuk VII – Media ;
Hoofdstuk VIII – Monumenten en Landschappen en Hoofdstuk XIV – Slotbepalingen)**

BIJLAGE

INHOUD

Blz.

- Antwoord van de Vlaamse regering op het verslag van het onderzoek van de ontwerpen van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002 en van de ontwerpen van decreet houdende aanpassing van de middelenbegroting 2002 en houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting 2002 3
  - Replieken van de afgevaardigde van het Rekenhof op het antwoord van de Vlaamse regering op het onderzoek van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002 5
-

De Vlaamse minister van Financiën en Begroting,
Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening

**NOTA AAN DE LEDEN
VAN DE VLAAMSE REGERING**

Betreft : Antwoord van de Vlaamse regering op het verslag van het onderzoek van de ontwerpen van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002 en van de ontwerpen van decreet houdende aanpassing van de middelenbegroting 2002 en houdende aanpassing van de algemene uitgavenbegroting 2002.

(UITTREKSEL)

A. Repliek op de opmerkingen van het Rekenhof bij het programmadecreet

Op de opmerkingen van het Rekenhof wordt als volgt geantwoord :

(...)

Artikelen 30 tot en met 37

– Verzelfstandiging

Volgens de toelichting wordt “In het kader van de verzelfstandiging, een belangrijk aandachtspunt in het regeerakkoord” de DAB Vlaams Cultureel Centrum “De Brakke Grond” opgeheven en wordt een beheersorgaan opgericht onder de vorm van een stichting.

Daar waar verzelfstandiging normalerwijze impliceert dat een aparte “entiteit” instaat voor het volledige beheer en de middelen die hiervoor nodig zijn bij deze entiteit worden gecentraliseerd, blijkt in casu dat de bestaande versnippering behouden blijft :

- de stichting kan beroep doen op het huidig in dienst zijnde personeel van de Vlaamse Gemeenschap ;
- de Vlaamse Gemeenschap blijft zelf verantwoordelijk voor het beheer van de gebouwen en de werkingsmiddelen hiervoor nodig : deze kosten zullen worden gedragen via de geëigende werkingskredieten en via het Cultuurinvesteringsfonds.

Het is dan ook niet duidelijk waarin de “verzelfstandiging” zou bestaan.

– *Antwoord :*

Gelet op de specificiteit van de werking van een cultuurcentrum en gelet op de ligging van het centrum in Nederland is het aangewezen het Vlaams Cultuurhuis de Brakke Grond te verzelfstandigen via de rechtsvorm van de stichting.

– Terbeschikkingstelling van personeel

Het beheer van het Vlaams Cultureel Centrum “De Brakke Grond” te Amsterdam, momenteel georganiseerd onder de vorm van een DAB, wordt zoals reeds eerder vermeld overgenomen door een bestaande stichting met afzonderlijke rechtspersoonlijkheid.

In 2001 werkten 12 personeelsleden in de DAB (6 statutairen en 6 contractuelen). Deze personeelsleden zijn in dienst van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap en hun statuut wordt geregeld door het Vlaams Personeelsstatuut (VPS).

Volgens de Memorie van Toelichting zou de stichting voor de uitvoering van haar taken beroep kunnen doen op het personeel dat momenteel werkt voor de DAB.

Artikel 34 van het ontwerpdecreet voorziet immers dat de Vlaamse regering personeel kan ter beschikking stellen van de stichting en dat op deze personen het VPS van toepassing blijft.

Dat impliceert evenwel een ongeoorloofde terbeschikkingstelling van personeel in de zin van artikel 31 van de wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers, aangezien het reële gezag over de personeelsleden van de Vlaamse Gemeenschap bij de stichting zou komen te liggen. Overeenkomstig de wet is de terbeschikkingstelling verboden als de gebruiker enig gedeelte van het gezag over de werknemer uitoefent dat normaal aan de werkgever toebehoort. Uit de toelichting blijkt duidelijk dat de functionele bevoegdheid over de bestaande personeelsleden bij de stichting zal komen te liggen.

Ook maakt het ontwerpdecreet het mogelijk dat de stichting eigen personeel kan aanwerven of contractueel personeel dat momenteel reeds bij de DAB werkt kan “overnemen” door hen

een nieuwe arbeidsovereenkomst aan te bieden. De mogelijkheid bestaat evenwel dat deze contractuelen zullen worden aangeworven tegen voorwaarden die afwijken van het VPS, zodat de gelijkheid onder de personeelsleden van de stichting onder druk komt te staan : verschillen in salaris en andere voordelen tussen de statutaire terbeschikkinggestelden, de voormalige contractuelen van de DAB die werden overgenomen en de nieuw gerekruteerde contractuelen.

– *Antwoord*

In 2001 werkten 12 personeelsleden in de DAB : 6 statutairen en 6 contractuelen.

De wet van 24 juli 1987 is evenwel alleen van toepassing op de terbeschikkingstelling van contractuelen. In principe is deze terbeschikkingstelling verboden, doch artikel 32 voorziet een afwijking op dit principieel verbod : een afwijking is mogelijk indien er een toestemming is van de sociale inspectie van de federale minister van tewerkstelling en arbeid. De Vlaamse minister van Cultuur zal die toestemming dan ook vragen.

Verder merkt het Rekenhof op dat de mogelijkheid bestaat dat contractuelen door de stichting zullen worden aangeworven tegen voorwaarden die afwijken van het VPS (Vlaams Personeelsstatuut), zodat de gelijkheid onder de leden van de stichting onder druk komt te staan. Ongelijkheid in statuut tussen de leden van de stichting is vanzelfsprekend geen nastrevenswaardig doel, maar in een overgangsfase wellicht onvermijdelijk. Er zijn nu eenmaal drie categorieën : statutairen, contractuelen en eventueel eigen door de stichting aangeworven personeelsleden. De stichting zal er evenwel naar streven geen te grote ongelijkheden in te bouwen.

Artikelen 43 tot en met 46

Deze artikelen beogen restauratiepremies, die op grond van de toepasselijke reglementering niet kunnen worden vereffend, toch te laten uitbetalen, niettegenstaande het Rekenhof hiertegen bezwaar maakte bij de officieuze controle van de betreffende dossiers. In individuele gevallen wordt hierbij via het programmadecreet afgeweken van de vigerende regelgeving, waarbij ernstige vragen kunnen worden gesteld over de schending van het grondwettelijk gewaarborgd gelijkheidsbeginsel.

De flagrante inbreuken op de regelgeving betroffen onder meer de aanvang van de werken vóór de premie is aangevraagd, de uitvoering van werken vóór de toekenning van de premie en/of de toelating van de minister, de niet uitvoering van de werken binnen de wettelijke voorziene tijdsspanne, de voorlegging van verscheidene aanvangsbevelen, de vastlegging van de premies op basis van een hogere inschrijving en/of eindafrekening in plaats van op een aanvaarde raming.

De verantwoording van deze decreetsbepalingen in de memorie van toelichting is, gelet op de door het Rekenhof gemaakte opmerkingen en de aard van de schendingen van de geldende regelgeving, niet correct, minstens is deze niet ter zake.

– *Antwoord*

In de vier gevallen waar thans voorgesteld wordt een toegekende restauratiepremie alsnog uit te betalen hebben de eigenaars van het betrokken monument te goeder trouw gehandeld en in het belang van hun monument. De gevolgde handelwijze werd door de bevoegde minister steeds goedgekeurd.

Het Rekenhof heeft bezwaar gemaakt tegen het feit dat deze goedkeuring niet op de gepaste wijze of te laat werd verleend.

Het zou onbillijk zijn hiervoor de eigenaar van het monument te sanctioneren door een belangrijk deel van de toegekende premie niet uit te betalen. Aangezien het hier gaat om uitzonderlijke gevallen van overmacht komt het gelijkheidsbeginsel niet in het gedrang. Inmiddels werd ondermeer in overleg met het Rekenhof bij besluit van 14 december 2001 de regelgeving aangepast zodat dergelijke problemen zich in de toekomst minder zullen voordoen.

(...)

REKENHOF

Replieken van de afgevaardigde van het Rekenhof op het antwoord van de Vlaamse regering op het onderzoek van het ontwerp van decreet houdende bepalingen tot begeleiding van de aanpassing van de begroting 2002

*Verslag van het Rekenhof aan het
Vlaams Parlement*

Dit verslag is door de Nederlandse kamer van het Rekenhof
vastgesteld in haar zitting van 10 juni 2002

Artikelen 30 tot en met 37

- *Verzelfstandiging*

Het standpunt, waarbij het Rekenhof stelt dat het niet duidelijk is, waarin de “verzelfstandiging” van het Vlaams Cultureel Centrum “De Brakke Grond” te Amsterdam zou bestaan, wordt gehandhaafd.

- *Terbeschikkingstelling van personeel*

De wet van 24 juli 1987 betreffende de tijdelijke arbeid, de uitzendarbeid en het ter beschikking stellen van werknemers ten behoeve van gebruikers is wel degelijk van toepassing op zowel de contractuele als de statutaire personeelsleden van de overheidssector. Zowel de tekst van de wet als de *ratio legis* ervan, dewelke uit de voorbereidende werkzaamheden kan worden gehaald, tonen aan dat het de bedoeling was de wet een ruim toepassingsgebied te geven⁽¹⁾. In het oorspronkelijk wetsvoorstel dat aanleiding heeft gegeven tot de voorlopige wet van 1976 staat letterlijk: “Het [...] opgelegde verbod is algemeen [...]. Het bij dit artikel opgelegde verbod heeft een zeer ruime strekking.”⁽²⁾

De reden waarom een principiële verbod op het ter beschikking stellen van werknemers in de wet is opgenomen ligt in de sociale bescherming van de werknemer. Geen redelijk argument kan worden gevonden waarom contractuele personeelsleden van de overheid wél en statutaire personeelsleden niet zouden dienen te worden beschermd.

Anderzijds kan evenmin een beroep worden gedaan op artikel 32 van de wet van 24 juli 1987 door toestemming te vragen voor de terbeschikkingstelling aan de sociale inspectie, daar niet is voldaan aan de voorwaarden van deze bepaling. Deze goedkeuring kan immers alleen worden verleend voor terbeschikkingstellingen met “een beperkte tijd”. In casu is het evenwel de bedoeling dat de personeelsleden van de Vlaamse Gemeenschap *permanent* zullen werken onder het gezag van de gebruiker (de stichting).

Het Rekenhof handhaaft derhalve het standpunt dat het ter beschikking stellen van 12 personeelsleden van de Vlaamse Gemeenschap aan de stichting Vlaams Cultureel Centrum “de Brakke Grond” te Amsterdam is verboden in toepassing van de wet van 24 juli 1987.

Artikelen 43 tot en met 46

Het antwoord van de Vlaamse regering is niet correct. De opmerkingen van het Rekenhof betroffen niet dat de goedkeuring niet op de gepaste wijze of te laat werd verleend. Immers waren in het geval van “de Cellkens” onder meer de

---

¹ Gedr. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, 1974-1975 - Nr. 627/11, p. 32 e.v. met betrekking tot de tijdelijke wet van 28 juni 1976: de bepalingen hiervan werden grotendeels overgenomen in de wet van 24 juli 1987.

² Gedr. St., Kamer van Volksvertegenwoordigers, Wetsvoorstel 55/1, buitengewone zitting 1974, p. 5.

werken reeds begonnen vóór de premie werd aangevraagd. Met betrekking tot de restauratiepremies voor de percelen reiniging machines en spanten aan de Bloemmolens te Diksmuide werd eveneens te vroeg aangevangen met de werken. Na een officieuze opmerking van het Rekenhof werd telkens een tweede aanvangsbevel voorgelegd met een aangepaste datum, niettegenstaande de werken reeds in uitvoering waren.

De premie voor de Ossemolen te Oudenaarde werd bepaald op grond van een inschrijving in plaats op basis van een raming zoals de reglementering het voorschrijft.

De premie voor de werken aan het kasteel van Poeke werd vastgesteld op grond van een afrekening in plaats van op basis van de raming.

Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de eigenaars van de betreffende monumenten ter goede trouw hebben gehandeld. Van enige overmacht is geen sprake. De schending van het gelijkheidsbeginsel komt zeker in het gedrang daar de premie voor eigenaars van monumenten die in een gelijkaardige situatie verkeren wel wordt aangepast.

Het doet bovendien niet ter zake dat de bevoegde minister de gevolgde handelwijze steeds heeft onderschreven. De vraag is of de bevoegde minister de restauratiepremies kon of mocht goedkeuren. Ten slotte wijzigt de nieuwe regelgeving niets aan de door het Rekenhof vastgestelde inbreuken.
